

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

MEDEA

Monoloog

door

Patrizia Filia

Vertaling: Robert H. Vermeulen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1998
Nr. 2466

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A2

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *MEDEA* op te voeren moet de naam van auteur PATRIZIA FILIA vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler ROBERT H. VERMEUELEN, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1998/0220/024
ISBN 978-90-385-05763

© 1998 Toneelfonds J. Janssens/Patrizia Filia
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

MEDEA : Toen ik hem voor het eerst zag, dacht ik een god te zien.

Ik zag de man en meteen daarna de god.

Nog altijd vraag ik me af waarom ik hem gevolgd ben.

Misschien omdat het beeld van de god zich te vroeg vermengde met het beeld van de man.

Hij was de eerste man die mij bezeten heeft.

Ik was niet te jong, niet te oud, rijp voor de oogst.

De eerste keer dat ik hem zag, heeft hij mij alleen maar aangekeken. Hij heeft me niet aangeraakt, me enkel met zijn blik doorboord.

De goden raken je niet aan, ze kijken alleen maar naar je.

En daarna lag ik in zijn armen, en het was vreemd...

Ik kon zijn blik niet vangen...

Ik heb hem bij de haren gegrepen om hem te dwingen me nog eens aan te kijken, net als de eerste keer. Maar toen onze blikken elkaar eindelijk vonden, zag ik enkel twee gaten.

Hij zag me niet.

Hij hoefde me niet te zien.

Ik was al van hem.

Mijn kindertijd... Natuurlijk moet ik het daarover hebben, hoewel er niet de minste aanwijzing in te vinden is...

Mijn jeugd was probleemloos, laten we zeggen dat ik opgroeide in perfecte harmonie, door iedereen werd gekoesterd. Gekoesterd, niet zoals dat overal kan gebeuren, maar zoals dat de gewoonte was in ons kleine koninkrijk. Er was een soort onbesnaardheid daar, een streling over de wang bijvoorbeeld gebeurde altijd met de rug van de hand. Voor mij had dat niets vreemds want ik kende geen andere manier.

Later pas, toen hij voor het eerst zijn handpalm op mijn wang legde, ervoer ik de sensatie van een tot dan toe onbekend contact.

Nog een gebaar dat me aan hem bond.

Het koninkrijk met *zijn voren, zijn rotsen, zijn labyrintische terrassen, waar een kleine bewerkte akker of een boomgaard voor een fantastisch wonder doorgaat*, was mijn perfecte speelterrein: urenlang verstopte ik me en urenlang zochten ze me.

Ik ging nooit te ver van hen weg om zo ieder roepkreetje te kunnen horen, hun geringste zucht, hun geringste verwensing.

Ook mijn twee broers hoorden bij de groep, vooral de jongste, Absirto, ontbrak nooit...

Ik verliet mijn schuilplaats pas als de zon onderging en mijn vrienden, vermoeid door hun zoektocht, al waren teruggekeerd.

Soms was ik zonder het te merken erg ver van de stad weggedwaald, in dat spel waarin ik, de leidster, mij liet leiden.

Ik was heel dicht bij hen geweest, maar ze zochten me ver weg, iedere keer werd de afstand groter...

En rondom mij viel de stilte, de schaduwen van de avond bedekten me.

Ik ging terug.

Geen enkel verwijt over mijn late thuiskomst. Alleen mijn oudste broer, die met de anderen rondom het vuur zat in de *uit de rots gehakte zaal*, stond op om me te zeggen dat hij nooit, nee nooit meer mee zou doen aan het spel.

Ik boog mijn hoofd en glimlachte.

Waar ik het meest van hield waren de nachten met volle maan.

In mijn kamer waren er openingen die blauw omfloerst werden, iedere keer dat dit hemellichaam was aanbeland op het hoogtepunt van haar cyclus.

Ik stond dan op, ontkleedde me, en strekte me uit op de vloer om een bad te nemen.

En wat me nog meer plezier deed, was de wetenschap dat alle vrouwen van het koninkrijk deden zoals ik, en uitgestrekt op de vloer hun maanbad namen. Zelfs

meisjes-baby's lagen daar, met hun moeders of voedsters, languit op de grond voor hun eerste maanbad.

Er waren ook vrouwen die naar buiten gingen, buiten hun huizen, om zich op de aarde uit te strekken, maar dat waren bijzondere vrouwen, zoals bijvoorbeeld mijn moeder.

Er waren vrouwen die in een groepje de stad uittrokken, anderen bleven alleen. In of net buiten de stad.

En wij in onze kamers.

Er waren ook mannen die graag een maanbad namen. Er waren er die alleen gingen in of net buiten de stad, anderen voegden zich bij het groepje vrouwen net buiten de stad.

Mijn vader gaf de voorkeur aan de zon, mijn oudste broer dacht er net zo over, en Absirto was als mijn moeder en ik, hij hield van de maan.

In ons koninkrijk was er geen strijd tussen zon en maan.

We wisten dat de een niet kan bestaan zonder de ander, dat de een uit de ander voortvloeit.

Zo was ons leven.

Als de laatste winterstormen uitgeraasd waren en de eerste knoppen zichtbaar werden, dan was het tijd voor het grote feest ter ere van de zon.

Wekenlang werd ik 's ochtends gewekt door de geluiden van de voorbereidingen voor het feest.

Ik bleef dan in mijn bed liggen om te luisteren naar het gegons van stemmen en passen in het paleis dat iedere dag sterker werd.

En daarop barstte het los als een lange, ononderbroken kreet die alleen door bloed zou worden gestopt.

Daar was hij, de blik verloren in het azuur, trillend in de dageraad van de feestdag.

Om de polsen en de enkels gouden kettingen, in zijn mond een winterroos.

En nog was hij daar, toen de dolk een rode lijn trok, verticaal, van zijn

adamsappel tot zijn navel.

Daarna was hij niet meer, hij was in ieders handen, zijn bloed besproeide de aarde.

Heeft de zon zo'n inscenering nodig om te verschijnen?

Iedere keer weer slik ik de vraag in.

Het koninkrijk *met zijn voren, zijn rotsen, zijn labyrintische terrassen, waar een kleine bewerkte akker of een boomgaard voor een fantastisch wonder doorgaat.*

Waar een rozentuin dient om de schoonheid van het contrast tussen het wit van de tanden en de zwarte pupillen van het slachtoffer te benadrukken.

Het ene jaar na het andere, het ene seizoen na het andere, van de ene ceremonie naar de andere.

Zo leefde ik. Ik, die van de maan hield.

Er is zelfs niet de minste aanwijzing.

Mijn jeugd was zonder een enkel probleem.

Geen conflict tussen maan en zon.

Ik speelde verstoppertje zolang ik er de leeftijd voor had, en het spel heeft me het koninkrijk doen ontdekken, iedere keer verwijderde ik me wat verder.

Zo kwam ik ertoe me af te vragen wat er verder nog was, na de zee die ons eiland omspoelde.

Niemand sprak erover, en niemand heb ik iets gevraagd.

En toen is hij gekomen.

Hij was mooi, een schoonheid die niet van het eiland was.

Hij had blauwe ogen en blonde krullen, geen haartje op de borst.

Hij was vlot gekleed.

Kwam het door zijn kleding, dat ik hem met een god verwarde?

Hij was gekomen om het Gulden Vlies te halen dat in de tempel werd bewaard, waar een gordijn van paardehaar de enige toegang afsloot, speels door de wind bewogen.

Hij was gekomen om het symbool van het verdrag tussen het koninkrijk en de goden op te halen.

Ik weet niet waarom ik daar was, die dag, ik behoorde er niet te zijn.

Misschien had ik gedroomd die nacht... iets heeft me moeten dwingen daar heen te gaan.

Ik had mijn mooiste jurk aan, mijn haren hingen los.

De parels van mijn halssnoer waren warmer dan gewoonlijk.

Ik was niet te jong, niet te oud.

Hij kwam binnen en zei: Stoor ik?

Om daar onmiddellijk aan toe te voegen: Wat bent u mooi!

Daarop zag ik de god versmelten met de man.

Hij keek me aan zonder nog iets te zeggen...

En zijn blik deed me denken aan de rode lijn die de dolk trekt in het slachtoffer van het zonnefeest... het blauw van zijn ogen aan het blauw van de maan.

Hij kwam dichterbij... niet bij mij... bij het Gulden Vlies.

Ik zag hoe zijn hand het beetpakte, ik zag hoe hij het woog, taxeerde, als om het geheim ervan te doorgronden.

Hij zei: Bloedsporen.

Ja, antwoordde ik.

Hij zei: Mensenoffers.

Ja, antwoordde ik, zonder te weten waarom.

Barbaars, zei hij.

Barbaars, antwoordde ik.

Het plein rondom de tempel was leeg, verblindend in de middagzon.

Hij, hij liep met het dubbelgevouwen Gulden Vlies onder de arm.